

en wat waren wij beiden zeer blij. Een huwelijk uit zuivere liefde tot elkaar, en als door Gods hand samengebracht. Het was die dag erg buig in de natuur, maar 's middags kwam de zon door. Wij zijn met het rijtuig van Marien de Jonge naar de hulpkerk gereden, daar de oude Herv. Kerk was afgebroken. Op het gemeentehuis zijn we getrouwd door Burgemeester Welleman, welke in 1913 Burgemeester van Krabbendijke was geworden in de plaats van Elenbaas, die lid van Gedeputeerde Staten was geworden. De huwelijksacte is in het bezit van Liza, die deze bij ons 40-jarig huwelijk heeft voorgelezen. Wij zullen dit dus niet hier herhalen. Wij zijn bij haar uit getrouwd en liepen dus dat ein dje naar 't Gemeentehuis, maar omdat het wat onbestendig weer was, en die hulpkerk stond, daar waar nu de timmerwinkel staat van Leen Butijn aan de Oostweg was een heel eind. Er waren veel bruiloftsgasten. Zij had een hele hoop kennissen en vrienden en ik zelf ook o.o.a. de familie Breker, waar wij ook altijd samen op elke bruiloft van zijn dochters werden genodigd. Wij deden dit vanzelf nu terug. Velen van die toen tegenwoordig waren, zijn nu reeds lang overleden, maar gelukkig ook nog vele die er toen bij tegenwoordig waren nog in leven. Zij zullen evenals ik dit alles nog wel herinneren.

Wij hebben een gedicht ontvangen en gezongen bij ons huwelijk in de kerk en dat allen tezamen gezongen. We hebben dit nog in ons bezit evenals onze Ondertrouwdkaarten. Het zit in ons Familiealbum. De Muller heeft ons zeer stichtelijk getrouwd uit Psalm 143: 9 laatste gedeelte: Bij U schuil ik. Hij kende ons beide zeer goed, dus was het hem een zeer gemakkelijke taak. We hebben dan ook een zeer gezellige dag mogen beleven.

Tot maandag 6 april moesten we echter nog wachten eer we onze zaak en huis konden betrekken, daar van der Jagt niet eerder weg kon. Zo lang dus zijn we bij haar Moeder inblijven wonen. Veel heb ik daar echter niet kunnen slapen, daar we boven die klokkewinkel moesten slapen en als dan 's nachts al die klokken dan de een weer en dan de andere weer aan 't slaan gingen was ik wakker. Zij had daar minder last van, daar ze zulks gewoon was. Gelukkig was het gauw om, want de tijd vloog om.

Zo zijn we dan op die bewuste maandag in de zaak gekomen, waar we door Gods goedheid en menigvuldige zegeningen in gewoond hebben tot 14 juli 1958. Van de kruidenierszaak had ik niet het minste verstand. Wel kon ik goed met gewichten omgaan, omdat ik dit bij Breker geleerd had met de verkoop van spijkers enz. maar boodschappen wegen, nou ik liet dat lieder maar over aan Pietje, die dit alras graag deed. We hadden een paar mooie koperen weegschalen, die zij elke week glimmend oppoetste en die wij tot verleden jaar toe gehad hebben. We hebben ze toen aan Kees Dieleman weggegeven. Zij was dan altijd zo trots op dat fijn gepoetste koperwerk ook de gewichten die van koper waren.

Nog zij gemeld van ons huwelijk dat we alle kaarten en kaartjes, die wij toen ontvingen deze zomer alle nog in een album verzameld hebben. Ook de brieven met gelukwensen en niet te vergeten de voor die tijd zeldzaam mooie uittrekkarten, welke wij alle in een doos nog bewaard hebben. Zeer veel van die vrienden en kennissen zijn thans niet meer in het land der levenden, maar toch is het nog mooi om alle deze herinneringen nog eens te zien en te doorlezen.

Keren we nu weer terug tot onze winkel en de daaraan verbonden werkzaamheden. Het was vanzelf de eerste dagen voor ons erg druk, alles moest een plaatsje hebben en wemoesten ons inwerken in de zaak, wat wel eens moeilijk was, maar ons beider wil was: doorzetten en aanpakken. Ik ging nog al veel uit timmeren, want had nog al een paar goede klanten, maar toch was dit niet bij geen van ons beiden naar de zin. We zouden ons geheel aan de zaak wijden en deze moest met Gods hulp zo ver voortit dat we er uit leven konden. Die Rijwielhandel die er aan verbonden was heb ik al direkt afgeschaft, daar fietsenreparateur me geheel niet aan stond. Tabak en sigaren